

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 18 grudnia 2007 r.*

W sprawie C-186/06

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 18 kwietnia 2006 r.,

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez D. Recchia i A. Alcover San Pedro, działające w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Królestwu Hiszpanii, reprezentowanemu przez F. Díeza Morenę, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: hiszpański.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, L. Bay Larsen (sprawozdawca),
K. Schiemann, P. Kūris i J.C. Bonichot, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 kwietnia
2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ Komisja Wspólnot Europejskich wnosi w skardze do Trybunału o stwierdzenie, że w odniesieniu do projektu nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues w prowincji Lérida (Katalonia) Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 2 i 3 oraz art. 4 ust. 1 i 4 dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, str. 1, zwanej dalej „dyrektywą ptasią”).

Ramy prawne

2 Zgodnie z art. 2 dyrektywy ptasiej państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zachowania populacji gatunków ptactwa występujących naturalnie w stanie dzikim na europejskim terytorium państw członkowskich, do którego stosuje się traktat, na poziomie, który odpowiada w szczególności wymogom ekologicznym, naukowym i kulturowym, mając na uwadze wymogi ekonomiczne i rekreacyjne lub w celu dostosowania populacji tych gatunków do tego poziomu.

3 Artykuł 3 dyrektywy ptasiej ma brzmienie następujące:

„1. W świetle wymogów określonych w art. 2 państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu ochrony, zachowania lub przywrócenia wystarczającej różnorodności i obszaru naturalnych siedlisk wszystkich gatunków ptactwa, określonych w art. 1.

2. Ochrona, zachowanie i przywracanie biotopów i naturalnych siedlisk obejmuje przede wszystkim następujące środki:

a) stworzenie obszarów ochrony;

b) utrzymanie i gospodarowanie, zgodnie z potrzebami ekologicznymi naturalnych siedlisk w ramach stref ochronnych i poza nimi;

c) przywracanie zniszczonych biotopów;

d) tworzenie biotopów”.

4 Artykuł 4 dyrektywy ptasiej stanowi:

„1. Gatunki wymienione w załączniku I podlegają specjalnym środkom ochrony dotyczącym ich naturalnego siedliska w celu zapewnienia im przetrwania oraz reprodukcji na obszarze ich występowania.

W związku z powyższym należy brać pod uwagę:

a) gatunki zagrożone wyginięciem;

b) gatunki podatne na szczególne zmiany w ich naturalnym siedlisku;

c) gatunki uznane za rzadkie z uwagi na niewielkie populacje lub ograniczone lokalne występowanie;

d) inne gatunki wymagające szczególnej uwagi ze względu na specyficzny charakter ich naturalnego siedliska.

Tendencje i wahania w poziomach populacji są uwzględniane przy dokonywaniu oceny.

Państwa członkowskie dokonują klasyfikacji przede wszystkim najbardziej odpowiednich obszarów pod względem liczby i powierzchni jako obszarów specjalnej ochrony dla zachowania tych gatunków, z uwzględnieniem wymogów ich ochrony w ramach morskiego i lądowego obszaru geograficznego, do którego niniejsza dyrektywa ma zastosowanie.

[...]

4. W odniesieniu do obszarów ochrony, określonych w ust. 1 i 2, państwa członkowskie podejmują właściwe kroki w celu uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk lub jakichkolwiek zakłóceń wpływających na ptactwo, o ile będą mieć one znaczenie w odniesieniu do celów niniejszego artykułu. Państwa członkowskie dążą również do uniknięcia powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk poza tymi obszarami ochrony”.

- 5 Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7, zwanej dalej „dyrektywą siedliskową”) stanowi:

„Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów niniejszej dyrektywy”.

Okoliczności faktyczne i postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

- 6 W 2001 r. Komisja otrzymała skargę, z której wynikało, że przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues oddziałuje na dwie jedyne strefy mające znaczenie dla ochrony ptactwa stepowego w Katalonii, zwane również „Important Bird Areas” (zwane dalej „IBA”), oznaczone numerami 142 i 144 w inwentarzu IBA z 1998 r.
- 7 Pismem z dnia 22 listopada 2001 r. Komisja zwróciła się do Królestwa Hiszpanii o udzielenie informacji dotyczących w szczególności tego przedsięwzięcia, jak również zaklasyfikowania jako obszarów specjalnej ochrony (zwanym dalej „OSO”) terenów położonych na obszarze IBA 142 i 144.
- 8 Ponieważ odpowiedzi i informacje przekazane przez władze hiszpańskie nie zostały uznane przez Komisję za przekonujące, skierowała ona w dniu 1 kwietnia 2004 r. do Królestwa Hiszpanii wezwanie do usunięcia uchybienia, wskazując na nieprawidłowe stosowanie dyrektywy ptasiej ze względu na niesklasyfikowanie OSO w sposób odpowiedni pod względem liczby i powierzchni, w szczególności w strefie kanału Segarra–Garrigues, której dotyczy przedsięwzięcie nawadniania i ze względu na zezwolenie na to przedsięwzięcie, które doprowadziło do pogorszenia stanu, a wręcz zniszczenia siedliska wielu gatunków ptactwa wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy.
- 9 Władze hiszpańskie odpowiedziały na to wezwanie pismem z dnia 21 czerwca 2004 r.
- 10 Uznając, że naruszenie dyrektywy ptasiej nie zostało zakończone, Komisja wystosowała w dniu 14 grudnia 2004 r. uzasadnioną opinię, wzywając Królestwo Hiszpanii do podjęcia działań niezbędnych w celu zastosowania się do niej w terminie dwóch miesięcy od doręczenia.

- 11 Ponieważ odpowiedź władz hiszpańskich na uzasadnioną opinię, wysłana w dniu 4 marca 2005 r. nie została uznana przez Komisja za zadowalającą, postanowiła ona wnieść niniejszą skargę.

W przedmiocie skargi

- 12 Komisja wyjaśnia w skardze, że nie dotyczy ona niewystarczającej klasyfikacji OSO, lecz zezwolenia na przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues i szkodliwych skutków tego przedsięwzięcia dla niektórych gatunków ptactwa wymienionych w załączniku I do dyrektywy ptasiej.

W przedmiocie dopuszczalności

Argumentacja stron

- 13 Królestwo Hiszpanii podnosi w pierwszej kolejności, że w uzasadnionej opinii i skardze Komisja rozszerzyła przedmiot postępowania, ponieważ w wezwaniu do usunięcia uchybienia do Królestwa Hiszpanii zwrócono się jedynie o przedstawienie uwag w przedmiocie naruszenia art. 4 ust. 1 i 4 dyrektywy ptasiej, a nie w przedmiocie naruszenia art. 2 i 3 tej dyrektywy. W drugiej kolejności Królestwo Hiszpanii twierdzi, że skarga nie zawiera argumentacji wskazującej, jakie obowiązki spośród tych, które nakłada art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej, zostały naruszone.

- 14 Podkreślając z jednej strony istnienie ścisłego związku pomiędzy art. 2, 3 i 4 dyrektywy ptasiej i z drugiej strony fakt, że w art. 4 tej dyrektywy ust. 1 uzupełnia ust. 4, Komisja zwraca się do Trybunału o rozstrzygnięcie, czy właściwe jest rozpatrzenie podniesionych zarzutów wyłącznie w świetle art. 4 ust. 4 dyrektywy ptasiej.

Ocena Trybunału

- 15 Jeżeli chodzi o pierwszą kwestię podniesioną przez pozwane państwo członkowskie, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wezwanie do usunięcia uchybienia skierowane przez Komisję do państwa członkowskiego oraz uzasadniona opinia wydawana przez Komisję wyznaczają przedmiot sporu, który nie może być od tego momentu rozszerzony. Możliwość przedstawienia przez zainteresowane państwo uwag, nawet jeśli nie zdecyduje się ono z niej skorzystać, stanowi bowiem istotną gwarancję wymaganą przez traktat, której poszanowanie jest istotnym wymogiem proceduralnym decydującym o prawidłowości postępowania o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom przez państwo członkowskie. W związku z tym uzasadniona opinia oraz skarga Komisji muszą opierać się na tych samych zarzutach, co wezwanie do usunięcia uchybienia rozpoczynające postępowanie poprzedzające wniesienie skargi (zob. wyroki: z dnia 29 września 1998 r. w sprawie C-191/95 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-5449, pkt 55; z dnia 14 czerwca 2007 r. w sprawie C-422/05 Komisja przeciwko Belgii, Zb.Orz. str. I-4749, pkt 25). Jeżeli tak nie jest, nie można uznać, że nieprawidłowość tę usuwa fakt, że pozwane państwo członkowskie przedstawiło swoje uwagi wobec uzasadnionej opinii (zob. wyrok z dnia 11 lipca 1984 r. w sprawie 51/83 Komisja przeciwko Włochom, Rec. str. 2793, pkt 6 i 7).
- 16 W niniejszym przypadku jest bezsporne, że wezwanie do usunięcia uchybień nie zawierało żadnej wzmianki o rzekomym naruszeniu art. 2 i 3 dyrektywy ptasiej przez Królestwo Hiszpanii.

- 17 W konsekwencji skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy ona zarzutów naruszenia art. 2 i 3 wspomnianej dyrektywy.
- 18 Jeżeli chodzi o drugą kwestię podniesioną przez Królestwo Hiszpanii, należy przypomnieć, że uzasadniona opinia i skarga, o których mowa w art. 226 WE powinny opierać się na tych samych zarzutach i podstawach i przedstawiać zarzuty w sposób spójny i precyzyjny, umożliwiając państwu członkowskiemu oraz Trybunałowi właściwe zrozumienie charakteru zarzucanego naruszenia prawa wspólnotowego, co jest niezbędne temu państwu do skutecznej obrony, a Trybunałowi do oceny wystąpienia zarzucanego uchybienia (zob. wyroki: z dnia 1 grudnia 1993 r. w sprawie C-234/91 Komisja przeciwko Danii, Rec. str. I-6273, pkt 16; z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie C-98/04 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, Zb.Orz. str. I-4003, pkt 18).
- 19 W niniejszym przypadku Komisja w wezwaniu do usunięcia uchybienia i uzasadnionej opinii zarzuciła Królestwo Hiszpanii, że naruszyło art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej z tego powodu, że OSO sklasyfikowane przez władze hiszpańskie, w szczególności obszar, którego dotyczy przedsięwzięcie nawadniania kanału Segarra-Garrigues, nie są wystarczające dla ochrony terytoriów najbardziej odpowiednich pod względem liczby i powierzchni, jeżeli chodzi o wiele gatunków wymienionych w załączniku I do tej dyrektywy. Komisja zarzuciła również przy tej okazji Królestwu Hiszpanii, że uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 4 ust. 4 tej dyrektywy ze względu na to, że przeprowadzenie tego przedsięwzięcia wprowadzi oczywiste zagrożenie pogorszenia stanu siedliska gatunków ptactwa stepowego występujących na wspomnianym obszarze.
- 20 Jak wskazano w pkt 12 niniejszego wyroku, skarga nie dotyczy niewystarczającego sklasyfikowania OSO, lecz zezwolenia na przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra-Garrigues i szkodliwych skutków tego przedsięwzięcia dla niektórych chronionych gatunków ptactwa.

- 21 Niemniej Komisja podtrzymuje swój zarzut dotyczący naruszenia przez Królestwo Hiszpanii art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej, nie z powodu niewystarczającego sklasyfikowania terenów jako OSO, lecz z powodu udzielenia zezwolenia na wspomniane przedsięwzięcie nawadniania.
- 22 W tych warunkach niniejsza skarga nie odpowiada wymogom spójności i dokładności, przypomnianym w pkt 18 niniejszego wyroku, jeżeli chodzi o ten zarzut, którego uzasadnienie zostało zmienione względem uzasadnienia podanego w ramach postępowania poprzedzającego wniesienie skargi.
- 23 W konsekwencji w zakresie, w jakim zarzuca się Królestwu Hiszpanii naruszenie art. 4 ust. 1 dyrektywy ptasiej, skarga jest niedopuszczalna.

Co do istoty sprawy

Argumentacja stron

- 24 W uzasadnieniu skargi Komisja twierdzi, że przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues zlokalizowane jest w granicach IBA 142 i 144 i że wyrze negatywne skutki na niektóre gatunki ptactwa stepowego wymienione w załączniku I do dyrektywy ptasiej. W tym względzie Komisja wyjaśnia, że wyłączenie ze sklasyfikowania jako OSO niektórych terytoriów położonych w IBA 142 i 144, których dotyczy wspomniane przedsięwzięcie, nie zwalnia Królestwa Hiszpanii z obowiązku przestrzegania wymogów ustanowionych w art. 4 ust. 4 dyrektywy ptasiej.

25 Królestwo Hiszpanii podnosi, że Komisja nie dostarczyła dowodu, że przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues narusza dyrektywę ptasią. W każdym razie środki ochrony, które przewiduje to przedsięwzięcie, są odpowiednie dla uniknięcia na obszarze objętym tym przedsięwzięciem negatywnych konsekwencji, o których mowa w art. 4 ust. 4 tej dyrektywy.

Ocena Trybunału

26 Artykuł 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej nakłada na państwa członkowskie obowiązek podjęcia właściwych kroków w celu uniknięcia na OSO powstawania zanieczyszczenia lub pogorszenia warunków naturalnych siedlisk lub jakichkolwiek zakłóceń wpływających na ptactwo, o ile będą mieć one istotne znaczenie w odniesieniu do celów tego artykułu.

27 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że państwa członkowskie są zobowiązane przestrzegać obowiązków, które wynikają z art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej, nawet jeżeli dane obszary nie zostały sklasyfikowane jako OSO, chociaż powinny być zostać tak sklasyfikowane (zob. wyroki: z dnia 18 marca 1999 r. w sprawie C-166/97 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-1719, pkt 38, i z dnia 20 września 2007 r. w sprawie C-388/05 Komisja przeciwko Włochom, Zb.Orz. str. I-7555, pkt 18).

28 Jeżeli natomiast chodzi o obszary sklasyfikowane jako OSO, art. 7 dyrektywy siedliskowej przewiduje, że obowiązki wynikające z art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej zostają zastąpione między innymi przez obowiązki wynikające z art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej, poczynając od daty wykonania tej dyrektywy albo od daty klasyfikacji na mocy dyrektywy ptasiej, gdy ta ostatnia data jest późniejsza (zob. wyrok z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie C-117/00 Komisja przeciwko Irlandii, Rec. str. I-5335, pkt 25). Tym samym obszary, które nie zostały sklasyfikowane jako OSO,

choć powinny być zostać tak sklasyfikowane, nadal objęte są regulacją art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej (zob. wyrok z dnia 7 grudnia 2000 r. w sprawie C-374/98 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-10799, pkt 47).

29 Ponieważ Komisja oparła swoją skargę na art. 4 ust. 4 dyrektywy ptasiej, dotyczy ona jedynie obszarów objętych przedsięwzięciem nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues, które powinny być zostać sklasyfikowane jako OSO przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii.

30 W tym względzie Trybunał stwierdził, że inwentarz IBA z 1998 r., który jest zaktualizowanym wykazem obszarów mających istotne znaczenie dla ochrony ptactwa w Hiszpanii, stanowi w braku przeciwnych dowodów naukowych punkt odniesienia umożliwiający ocenę, czy to państwo członkowskie dokonało klasyfikacji jako OSO obszarów wystarczających pod względem liczby i powierzchni, aby zapewnić ochronę wszystkim gatunkom ptaków wymienionych w załączniku I do dyrektywy ptasiej, a także gatunkom wędrownym niewymienionym w tym załączniku (zob. wyrok z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie C-235/04 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. str. I-5415, pkt 27).

31 Z akt sprawy wynika, że niektóre terytoria objęte IBA 142 i 144, których dotyczy wspomniane przedsięwzięcie nawadniania, takie jak obszary o nazwach „Plans de Sió”, „Belianes–Preixana” i „Secans del Segrià–Garrigues”, dające schronienie w szczególności populacjom strepeta (*Tetrax tetrax*), skowrończyka sierpodziobego (*Chersophilus duponti*), kraski (*Coracias garrulus*) i orzełka południowego (*Hieraetus fasciatus*), były przedmiotem klasyfikacji i rozszerzenia klasyfikacji na mocy decyzji wydanej przez Generalitat de Catalunya w dniu 5 września 2006 r. w sprawie wyznaczenia OSO i zatwierdzającej propozycję terenów mających znaczenie dla Wspólnoty.

- 32 W konsekwencji należy przyjąć, że obszary te, które powinny były zostać sklasyfikowane jako OSO przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii, objęte były systemem ochrony określonym w art. 4 ust. 4 zdania pierwsze dyrektywy ptasiej, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 27 i 28 niniejszego wyroku.
- 33 W tym względzie należy stwierdzić, że zgodnie z deklaracją w sprawie oddziaływania na środowisko, opublikowaną w *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* nr 3757 z dnia 8 listopada 2002 r., przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues oddziałuje w sposób istotny w szczególności na siedliska ptactwa stepowego, pomimo środków zapobiegających, korygujących i kompensujących, zaproponowanych w studium oddziaływania na środowisko, i pomimo dodatkowych środków przewidzianych w samej deklaracji.
- 34 W załączniku 3 do tej deklaracji wskazano, że realizacja przedsięwzięcia nawadniania o takim rozmiarze może mieć istotne oddziaływanie na zagrożone populacje ptactwa i że z tego powodu będzie należało zatwierdzić plany odtworzenia gatunków wymienionych w tym załączniku oraz ich realizację w celu zapewnienia ochrony tych gatunków i w miarę możliwości ich odtworzenie.
- 35 Ponadto nie zostało zakwestionowane, że prace niezbędne dla realizacji tego przedsięwzięcia, przewidziane na dziesięć lat, rozpoczęły się w czerwcu 2002 r.
- 36 W tych warunkach należy stwierdzić, że udzielając zezwolenia na przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues, zainteresowane państwo członkowskie naruszyło ciężący na nim na mocy art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej obowiązek podjęcia właściwych działań w celu uniknięcia na obszarach objętych tym przedsięwzięciem, które powinny były zostać sklasyfikowane jako OSO, zakazanego negatywnego oddziaływania, ponieważ obowiązek taki zgodnie z orzecznictwem Trybunału istnieje zanim zostanie stwierdzone zmniejszenie liczby

ptaków lub zanim zmaterializuje się zagrożenie wyginięcia danego gatunku chronionego (zob. wyrok z dnia 2 sierpnia 1993 r. w sprawie C-355/90 Komisja przeciwko Hiszpanii, Rec. str. I-4221, pkt 15).

37 Stwierdzenia tego nie może podważyć sama okoliczność, że rzeczzone przedsięwzięcie — jak zasadniczo stwierdziło Królestwo Hiszpanii — ma istotne znaczenie dla rozwoju gospodarczego i społecznego terytorium, którego ono dotyczy. Uprawienie państwa członkowskiego do naruszenia w sposób istotny obszarów, które powinny być zostać sklasyfikowane jako OSO i które zgodnie z tym, co zostało przypomniane w pkt 27 i 28 niniejszego wyroku, objęte są regulacją art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej, w żadnym razie nie może być bowiem uzasadnione względami natury ekonomicznej i społecznej (zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 1991 r. w sprawie C-57/89 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. I-883, pkt 21 i 22).

38 Skargę Komisji należy zatem uwzględnić.

39 W konsekwencji należy stwierdzić, że w odniesieniu do obszarów objętych przedsięwzięciem nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues, które powinny być zostać sklasyfikowane jako OSO, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy ptasiej.

40 W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

W przedmiocie kosztów

- 41 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Niemniej zgodnie z art. 69 § 3 akapit pierwszy regulaminu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron Trybunał może dokonać kompensacji kosztów, jeżeli żądania stron zostaną odpowiednio w części uwzględnione, a części nie uwzględnione. Ponieważ żądania Komisji zostały uwzględnione tylko w części, należy dokonać kompensacji kosztów.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Udzielając zezwolenia na przedsięwzięcie nawadniania obszaru irygacyjnego kanału Segarra–Garrigues w prowincji Lérida Królestwo Hiszpanii uchybiło ciążącemu na nim na mocy art. 4 ust. 4 zdanie pierwsze dyrektywy Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa obowiązkowi podjęcia właściwych działań w celu uniknięcia zakazanego oddziaływania na objętych tym przedsięwzięciem obszarach, które powinny być zostać sklasyfikowane jako obszary specjalnej ochrony.**
- 2) **W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.**
- 3) **Każda ze stron pokrywa własne koszty.**

Podpisy

I - 12128